ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Λέγετε ! εἶπε ὁ Βρινδινὸς προσπαθῶντας νὰ κρύψει τὴ χαρά του.

— Ὁ κόμης ντὲ Μορλὰκ, ὁ πατέρας μου, ἄρχισε νὰ λέει ὁ Φλορεστὰν, εἶταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους πολεμιστὰς ποὺ περνοῦν ὅλη τὴ ζωή τους στὸ πεδίο τῆς μάχης. Δεκαοκτὼ χρόνων ἀκόμα φοροῦσε θώρακα καὶ σὲ ἡλικία πενῆντα χρόνων ἀκολούθησε τὸ βασιλέα Φραγκῖσκο στὴν πρώτη ἐκστρατεία του κατὰ τῆς Ἰταλίας.

»Ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ ἐπέστρεψε χωλὸς καὶ γεμάτος πληγὲς. Στὸ ἑξῆς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ πολεμήσει. Τότε ἀποφάσισε νὰ παντρεφτεῖ.

»Ὁ πατέρας μου ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ πάντα γιὰ νὰ τρέχει στοὺς πολέμους, δὲν εἶχε φροντίσει ποτὲ ν' ἀποχτήσει περιουσία κ' ἔτσι ὅταν παντρέφτηκε βρισκόταν σὲ μεγάλη φτώχεια, σὲ πενία σχεδόν. Ὁ πῦρ ος του, τοῦ ὁποίου τὴ στέγη εἶχε ἁρπάξει ὁ ἄνεμος, εἶταν ἐρείπιο. Ἐτρέφοντο ἀπὸ τὰ χόρτα τοῦ κήπου τους, ποὺ τὸν καλλιεργοῦσε ἕνας ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης του.

»Μὰ μόλις γεννήθηκα ἐγώ, καθὼς μοῦ ἔλεγε ἡ παραμάνα μου, τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Τὸ χρυσάφι ἐπλημμύρισε τὸ σπίτι. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ; Κανεὶς δὲν εἴξερε.

»Οὔτε εἶχε κληρονομήσει κανέναν ὁ πατέρας μου, οὔτε ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶχε δόσει σύνταξη.

»Ὁ πῦργος μας ξαναχτίστηκε. Ὑπηρέτες, ἱπποκόμοι κι' ἀκόλουθοι προσελήφθησαν κι' ἀπὸ τότε ὁ πατέρας μου ζοῦσε πλούσια, ἀνάλογα πρὸς τὸν τίτλο του.

»Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα μου, ἐκείνη πέθανε μόλις γεννήθηκα ἐγώ. Στὸ θάνατό της τάχα πρέπει ν' ἀποδώσω τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἔδειχνε ὁ πατέρας μου σὲ μένα. Τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι ἔζησα εἰκοσιπέντε χρόνια μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ οἱ σχέσεις μας εἶταν ὁλωσδιόλου τυπικές. Ποτὲ δὲ μοῦ εἶπε μιὰ λέξη στοργική, μιὰ λέξη πατρική, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν μ' ἐγκατάλειψε.

»Ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα μου νεανικὰ σφάλματα, ποτὲ δὲν τὸν ἐθύμωναν. Φαινότανε ὅτι λίγο νοιαζόταν γιὰ τὸ μέλλον μου.

»Μόνο δυὸ τρεῖς φορὲς σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ εἶδα νὰ μαλάσσεται τὸ μαρμάρινο πρόσωπό του καὶ φαντάστηκα μέσα στὸ βάθος τῆς ἀδυσώπητης αὐτῆς καρδιᾶς κάποια ἀπόκρυφη πατρικὴ ἀγάπη. Κι' αὐτό, ὅταν μεγάλες ἀρρώστειες μ' ἔκαναν νὰ κινδυνέψω σοβαρά. Ὅσο ὁ θάνατος μὲ τριγύριζε, ὁ πατέρας μου δὲν ἄφηνε τὸ προσκεφάλι μου καὶ εἶχα τότε τὴν εὐτυχία νὰ διαβάζω μέσα στὰ μάτια του μι' ἀληθινὴ ἀγωνία. Ἀλλὰ μόλις περνοῦσε ὁ κίνδυνος γινόταν πάλι ὁ ἴδιος.

Ὁ κόμης μὲ προσκάλεσε στὸ γραφεῖο του.

Ἐδῶ ὁ Βρινδινὸς χαμογέλασε εἰρωνικά, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ πρόσεξε ὁ ὑποκόμης.

— Ὡστόσο, ἐξακολούθησε ὁ ὑποκόμης, τίποτε δὲν μοῦ ἔλειψε γιὰ νὰ μορφωθῶ. Εἶχα ὡς διδάσκαλο ἕνα σοφώτατον ἀββᾶ, ὁ ὁποῖος μ' ἔμαθε πολλὰ πράγματα. Ἔτσι ἔφτασα στὸ εἰκοστὸ τέταρτο ἔτος τῆς ζωῆς μου, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶ οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸν πύργον, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φορὲς ποὺ πήγαινα στὰ περίχωρα γιὰ νὰ κυνηγήσω.

»Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ συνέβη ἕνα περιστατικὸ ποὺ μοῦ ἄφησε βαθειὰ ἐντύπωση.

»Ὁ πατέρας μου ζοῦσε πολὺ ἀπομονωμένος. Ἐκτὸς ἀπὸ δύο τρία γεύματα ποὺ ἔδινε ὅλο τὸ χρόνο καὶ στὰ ὁποῖα προσκαλοῦσε ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τῶν πέριξ, ὁ πῦργος μας, τὶς ἄλλες ἡμέρες, εἶταν τέλειο ἐρημητήριο. Ἡ ἐπίσκεψη λοιπὸν κανενὸς ξένου προκαλοῦσε τὴν προσοχή μου. Καὶ νὰ τί εἶχα προσέξει :

»Κάθε χρόνο, μιὰ ὡρισμένη ἡμέρα, δηλαδὴ τὴν πρώτη Μαρτίου, καὶ σὲ ὡρισμένη ὥρα, δηλαδὴ στὶς δέκα τὸ πρωΐ, ἕνας καβαλλάρης ἔμπαινε κρυφὰ στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου μας.

»Ὁ πατέρας εἴξερε τόσο καλὰ τὴν ὥρα ποὺ θἀρχόταν ὥστε βρισκόταν στὸ προαύλιο τὴν ὥρα ποὺ ὁ ξένος περνοῦσε τὴν κρεμαστὴ γέφυρα.

»Τότε ὁ ἄγνωστος πέζευε, ἔδενε τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του σ' ἕναν κρίκο, χαιρετοῦσε τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε στὸ γραφεῖο του.

»Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια ποὺ ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω θυμᾶμαι ταχτικὰ κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη. Ὅταν ἀντρώθηκα πιά, διάφοροι λόγοι μ' ἔκαναν νὰ σχηματίσω τὴν πεποίθηση ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἔφερνε λεπτὰ στὸν πῦργο καὶ ὅτι αὐτὸς εἶταν ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας μου.

Ὅσο γιὰ τοὺς λόγους, στοὺς ὁποίους στηριζόταν ἡ πεποίθησή μου αὐτή, οἱ κυριώτεροι εἶταν οἱ ἑξῆς :

Πρῶτα, μόλις ἔφευγε ὁ ξένος ἀκουγόταν μέσα στὸ γραφεῖο ἕνας μεταλλικὸς ἦχος, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι ὁ πατέρας μου μετροῦσε λεπτὰ ἐκεῖ μέσα.

Ἔπειτα, ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα κάποια διαρκὴς εὐχαρίστηση ἔλαμπε μέσα στὰ μάτια τοῦ πατέρα μου, γιατὶ ἀγαποῦσε τὰ χρήματα, χωρὶς νὰ εἶνε φιλάργυρος ἐπειδὴ εἶχε δυστυχήσει πολύ.

Τέλος ἔκανε διάφορα ἔκτακτα ἔξοδα.

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ λόγοι ἐπιβεβαίωναν τὴν ἰδέα μου.

Ὁ ξένος ἐκεῖνος πολὺ γλήγορα κέντησε τὴν περιέργεια μου κι' ἀποφάσισα νὰ ἐξακριβώσω περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τὴν πρώτην λοιπὸν Μαρτίου τοῦ 1561, ἡμέρα ποὺ ἔμπαινα στὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια μου, μόλις εἶδα τὸν ξένον νὰ μπαίνει στὸν πύργο, ὅταν ἡ ὥρα σήμαινε δέκα, πῆγα καὶ στάθηκα φύλακας στὸ βορεινὸ δρόμο τοῦ πύργου, γιατὶ εἴξερα ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσει μόλις τελείωνε ἡ ἀποστολή του.

Εἶχα σταθεῖ σ' ἕνα πολὺ στενὸ μέρος τοῦ δρόμου ἔτσι ποὺ ὅποιος ἤθελε νὰ περάσει ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε νὰ βραδύνει τὸ βῆμα καὶ νὰ μοῦ δόσει καιρὸ νὰ προσέξω τὸ πρόσωπό του.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως τὰ εἶχα προΐδει· σὲ μισὴ ὥρα ἄκουσα ποδοβολητὸ ἀλόγου καὶ ὁ μυστηριώδης ξένος φάνηκε μακριά.

Μόλις μὲ εἶδε, ἔκανε μι' ἀπότομη κίνηση σὰ νὰ ἤθελε νὰ στρέψει πίσω.

Ὡστόσο ὅμως μετανόησε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, πέρασε τὸ χαλινάρι στὸ χέρι του καὶ προχώρησε πρὸς ἐμένα.

Ἐπροχωροῦσα κι' ἐγὼ πρὸς τὸ μέρος του, κάνοντας τὸν ἀδιάφορο. Τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ συναντιόμαστε ἐκεῖνος στάθηκε· μηχανικὰ τότε, στάθηκα κ' ἐγώ.

Ἀλληλοκοιταχτήκαμε ἀμίλητοι.

Εἶταν ἕνας ἄντρας ὡς πενῆντα χρόνων, δυνατός, παχύς, πολὺ ἁπλὰ ντυμένος.

— Νομίζω πὼς εἶστε ὁ ὑποκόμης Φλορεστάν ; μ' ἐρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειά, στὴν ὁποία διάκρινε κανεὶς κάποια συγκίνηση.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησα.

Ἔβγαλε ζωηρὰ τὸ καπέλλο του καὶ, καθὼς μέ κοιτοῦσε κατάματα, ἕνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια του.

Χωρὶς νὰ θέλω συγκινήθηκα κι' ἐγὼ κοὶ χαμήλωσα κάτω τὰ μάτια μου, μὰ πρὶν προλάβω νὰ τὸν ἐμποδίσω, αὐτὸς γονάτισε, πῆρε τὸ χέρι μου καὶ τὸ ἔφερε μ' εὐλάβεια στὰ χείλη του.

Ἔπειτα σηκώθηκε, καὶ ὑποκλινόμενος βαθειά, μοῦ εἶπε :

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς προστατεύει.

Κι' ἀμέσως πήδηξε στ' ἄλογό του. Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶχε χαθεῖ.

— Παράδοξο ! ψιθύρισε ὁ Βρινδινό, καὶ δὲν ξέρετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ;

— Λεγότανε Λαντρὺ Κοχεφέρ ! ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης.

— Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε ; φώναξε ὁ Βρινδινὸς ἀπερίσκεπτα.

— Κανεὶς, τὸ μάντεψα ἀφότου ἦρθα στὴν Τουρραίνη. Καὶ ἀμέσως τώρα θὰ δῆτε πῶς.

X

Μοναδικὸς γυιὸς

— Τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα, ἐξηκολούθησε ὁ ὑποκόμης, καθὼς ἐγύριζα στὸν πύργο μὲ τὴ σκέψη μου προσηλωμένη στὸν ἀλλόκοτο αὐτὸ ξένο ἦρθε ἕνας ὑπηρέτης καὶ μοῦ εἶπε πῶς μὲ ζητᾶ ὁ πατέρας μου.

Αὐτὸ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Πρώτη φορὰ συνέβαινε νὰ μὲ ζητήσει ὁ κόμης.

Τὸν βρῆκα νὰ διαβάζει κάποιο βιβλίο. Καθὼς ἄκουσε τὰ βήματά μου, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ρώτησε μὲ ψυχρότητα.

— Θὰ μποροῦσα νὰ μάθω, τὶ σκοποὺς ἔχετε γιὰ τὸμέλλον σας ;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ εἶταν τόσο ἀπροσδόκητη ὥστε δὲν εἴξερα τί ν' ἀπαντήσω.

— Γιὰ τὸ μέλλον μου ; ἐψέλλισα· ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκα.

— Τότε εὐαρεστηθῆτε νὰ σκεφθῆτε τώρα καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἀμέσως.

— Οἱ σκοποί σας θὰ εἶνε καὶ σκοποί μου, κύριε, ἀπάντησα, καὶ θὰ ἐνεργήσω σύμφωνα μὲ τὴ θέλησή σας. (Ἀκολουθεῖ)